DUCHOVNÉ OZVENY

ročník IX.
Marec 2006
číslo 3

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours - Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

Pôst

Podľa mňa obdobie pôstu nie je zlá vec. Stretám sa s tým, že niekto vyzývavo hovorí o tom, ako si berie na Popolcovú stredu chleba so salámom (aby tým provokoval, aby naznačil, aký je „nezávislý“, dôležitý...). Nech si ho zoberie a nech mu padne na úžitok. Veď s najväčšou pravdepodobnosťou ide o to, že si chce niečo vysporiadať sám so sebou. A tak ma to ani nepohoršuje, ani mu to nezávidím. Oveľa cennejšie je však pre mňa stretnutie s tým, ako niektorí ľudia dokážu celé to obdobie prejsť bez vecí, na ktoré si naozaj zvykli. Či je to cigareta, či alkohol, či mäso... a mnohí to vydržia, i keď to nie je také ľahké. Stratili títo ľudia, či získali? Odpoveď je asi jasná. Pre mňa sú to ľudia, ktorí ma samého svojím príkladom povzbudzujú.

Cez celé tie dvetisíc ročné dejiny by sme sa mohli stretnúť s množstvom rôznych druhov pokání. Tie, čo nám najsilnejšie udrú do očí, sú napríklad bičovanie. Ľudia sa aj bičovali! Robili to preto, aby si tak pripomenuli svoje hriechy a aby boli silnejší v náprave i nesení bolesti. Dokonca kvôli takémuto spôsobu pokánia založili rehoľu (flagelati)! Viacerí boli kvôli tomu istému schopní jesť za deň iba niekoľko orechov a nejakých iných bylín a to si podržali cez celé obdobie. Dnes by sme to asi ani nedokázali, ani by sme to nechápali, ale ani by to nebolo správne a potrebné. Ale predsa princíp pôstu, ako čas kedy si mám pripomenúť aj svoju slabosť aj závislosť na svojom tele, ale aj to, že je za čo sa postiť a obetovať, a aj to, že sa zriekaním posilňujeme, nie je zastaraný. Skôr ide o to nájsť si formy, ktoré nás nevyčerpajú a neznervóznia, ale predsa nás budú aj upozorňovať na našu slabosť a na to, že zmeniť sa nie je len vecou slov, ale aj činov. A ktoré nás aj urobia citlivejšími na trpiacich a zápasiacich.

Psychológ Erich Fromm tvrdí, že tieto náboženské praktiky nevymreli ani v sekularizovanom (civilnom) svete. Hovorí o tom, že sekularizovaná forma pôstu je viditeľná v športe. A mohli by sme pridať, že nie len tam, ale vo všetkých formách redukčných, ale aj zdravotných diét. Iste že motívy sú tu iné, ale znova sa vraciame k tomu istému – že niekedy obmedziť sa nie je stratou, ale ozdravením a ziskom. A spoločný menovateľ všetkých tých civilných i náboženských prejavov pôstu? Ozdraviť život, dotknúť sa duše a jej túžby po lepšom živote cez vlastné telo. Toto zostalo a asi aj zostane. My si pripomíname, že ten cieľ nie je len telo, len niečo dokázať, ale je to pokus o posun ďalej.

Na začiatku pôstu chcem všetkým nám popriať, aby to bol požehnaný čas, kde sa podarí niečo, čo pozitívne pocítime my i ľudia okolo nás.

Peter Cibira

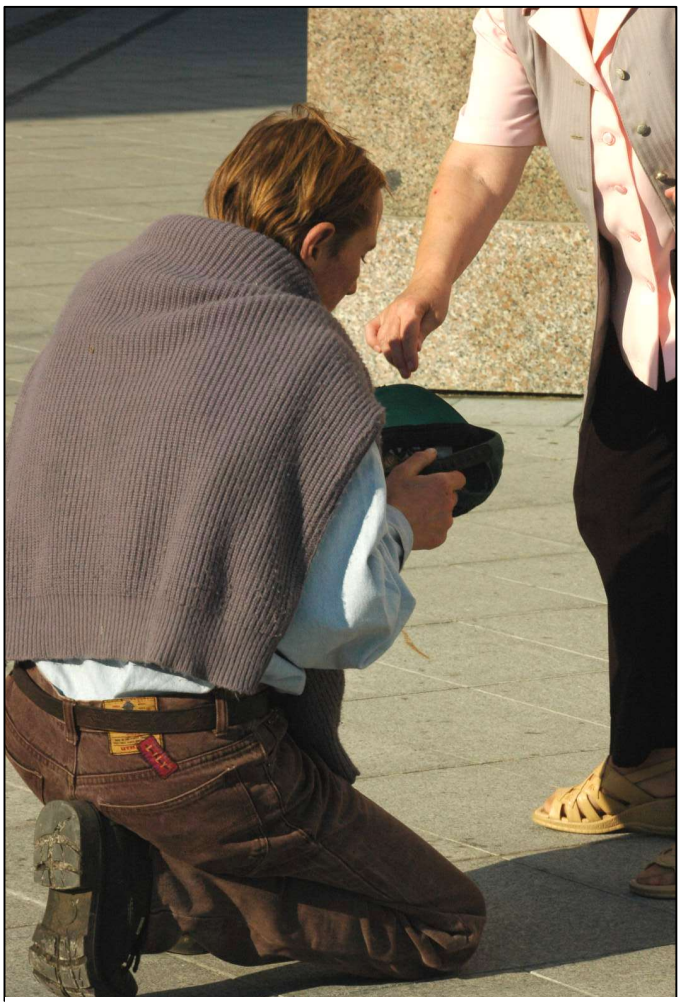

foto: Miriam Kružliaková

Apoštolát modlitby na mesiac marec:

• **Všeobecný:** Aby sa mladí ľudia hľadajúci zmysel života stretávali s pochopením, rešpektom a aby ich obklopovala trpezlivosť a láska.

• **Misijný:** Aby v celej Cirkvi rástol spoločný misijný zápal, ktorý umožní spoluprácu a výmenu tých, ktorý pracujú na misiách.

• **Úmysel KBS:** Pôst a sebazápor nech je liekom nie iba pre telo, ale aj pre dušu.

Čnosti

Pokora

Človek by si myslel, že pokora je čnosť veľmi bežná, že ju nie je ťažké dosiahnuť. Pokora je tou prvou lekciou, ktorej sa naučíme, keď začneme úprimne rozmýšľať nad sebou samými a nad svojím životom.

Prečo je táto čnosť taká dôležitá a čo je to pokora? Sú ľudia, ktorí sú presvedčení, že pokora je slabosť, ba že je známkou, že človek je zakomplexovaný, utiahnutý, že si nedôveruje a že sa nenašiel. Pravdou je však opak. Pokorný človek je realista. Pozrie sa na seba a naplno si uvedomí a prizná, kto je. A toto svoje poznanie prenáša do života. Pokorný človek sa nepokladá ani za menšieho ani za väčšieho, než akým v skutočnosti je. Pokladá sa za takého, aký je. Ide mu o pravdu. Toto mu umožní vyhnúť sa i zúfalstvu i pýche. Pýcha je opakom pokory. Ľudia namiesto toho, aby prijali seba takých, akými sú, začnú sa tváriť a hrať na niečo, čím nie sú.

Pokorný človek má slobodu byť tým, čím naozaj je. Keď vykoná nejaké dobré dielo, raduje sa z neho. Nesnaží sa za každú cenu pripomínať, že to bol on, kto toto dielo vykonal.

No pokorný človek nikdy nie je spokojný s tým, aký je a čo už dosiahol. Je si vedomý povinnosti rásť a obracať sa od nedobrých vlastností, ktoré má. Východiskovým bodom na tejto ceste je pravda. A pravde nás učí pokora, pretože pokora je pravda. Tak ako jej opak pýcha je lož. Človek, ktorý žije v pýche, nikdy nebude schopný skutočného obrátenia srdca a skutočného rastu, lebo predstiera a vytvára o sebe klamlivé obrazy.

Človek, ktorý je pokorný, ani od iných nebude očakávať, že budú niečím iným, než čím v skutočnosti sú. Berie ľudí takých, akými sú. Ľudia sú pre neho darom. Pokorný človek sa nenachádza v nebezpečenstve, že sa stane obeťou sebaľútosti. Nebude upadať do smútku, že sa mu nedarí stať tým, čím nemôže a nie je schopný byť.

Pokora je matkou mnohých čností, pretože z nej sa rodí poznanie, chápanie, realizmus, čestnosť, úprimnosť, sila a oddanosť.

Je dôležité vedieť, a na tom nástojili aj dávni duchovní autori, že jednou z taktík diabla je obliekať sa do zdania čnosti. Istá legenda hovorí, že keď sa dávny púštny otec sv. Makárius vrátil raz do svojej cely, stretol sa tam s diablom. Diabol sa ho snažil preťať kosákom napoly. Nepodarilo sa mu to aj napriek opakovaným pokusom. Totiž vždy, keď sa k svätcovi priblížil, stratil silu. Na to, plný hnevu hovorí: „Ide z teba násilie. Vždy, keď sa Ti snažím ublížiť, nemôžem. Robím všetko, čo robíš ty, ba robím ešte viac. Ty sa občas postíš, ja nejem nikdy. Málo spíš, ja nezažmúrim oči. Si čistý. Ja tiež. Prevyšuješ ma len v jednej veci.“ „V ktorej?“, pýta sa ho Makárius. „V tvojej veľkej pokore“, odpovedá diabol. A hneď na to zmizol. Je nábožensko aj biblickou pravdou, že diabol = pýcha. Ak by diabol stratil pýchu, už by nebol diablom. Pokorný diabol je nezmysel.

Sv. Augustín hovorí, že pokora je prvou, druhou a treťou najdôležitejšou vecou v náboženstve. Podľa neho pokora je základom všetkých ostatných čností. A preto v duši, v ktorej by chýbala pokora nemôže byť žiadna iná čnosť. Môže tam byť iba zdanie čnosti.

V pokore, v uvedomení si určitej neschopnosti a prázdna sa človek otvára pre Božie pôsobenia a inšpirácie. Boh takúto prázdnotu zapĺňa.

Na záver myšlienka sv. Tomáša Akvinského. Ten tvrdí, že slovo pokora, latinsky humilitas pochádza od slova humus, čo je zem. To nám jasne pripomína biblické posolstvo, že *sme boli stvorení z prachu a na prach sa obrátime*. Ak teda chceme zostať v realite a vyhnúť sa deštrukcii ako tí, ktorí dobre začali, ale zle skončili, budeme sa vždy držať toho, z čoho sme vyšli a kam smerujeme, a čo je naším hlavným cieľom. Ktosi sa raz vyslovil, že najlepším prostriedkom k tomu, aby sme sa udržali pri pravde, a teda žili v realizme je humor. Humor je ďalšie slovo, ktoré má ten istý základ ako humilitas (pokora) a ako humus (zem). Je tomu tak preto, lebo aj človek (humanus) má v jadre svojho slova zem.

Podľa Milan Bubák SVD: Úvahy o čnostiach
spracovala Alena Baranovičová

Dobrý duchovný otec - suchovský farár Ladislav Horváth

Do radu suchovských farárov patrí Ladislav Horváth, ktorý pôsobil v Suchej nad Parnou v rokoch 1870-1907.

Za svojho takmer 37. ročného pôsobenia v Suchej vykonával svedomito svoje povolanie. Veľmi dbal na výchovu detí, na školu, ale nezabúdal ani na katolícke spolky, ktoré propagoval a niektoré aj viedol. Šíril dobrú katolícku tlač a Spolok sv. Vojtecha.

Narodil sa 22. júna 1834 v obci Reca (okr. Senec). Rodičia boli roľníci, Slováci. Filozofické štúdie odbavil v Trnave a teologické v Ostrihome, kde bol vysvätený na kňaza 25. júla 1858. Po vysviacke pôsobil v Boldogu a Voderadoch, od l. februára 1861 v Dunajskej Lužnej. 14. augusta 1864 bol ustanovený za administrátora farnosti v Dolnom Bare a 13. decembra 1870 za farára v Suchej nad Parnou.

Za jeho pôsobenia bola postavená farská budova za prispenia grófa Jána Pálfiho. Vidiac potrebu, dal opraviť farský kostol v Suchej n. Parnou. V roku 1875 dal obnoviť kostol sv. Anny vo Zvončíne a v roku 1883 kostol Povýšenia Sv. kríža v Košolnej.

Ako dobrý kazateľ šíril Kristovo učenie slovom, ale svojim životom aj príkladom. Veľmi sa zaujímal a podporoval chudobné rodiny, študentov.

Neúnavný kňaz L. Horváth sa postaral aj o doplnenie viacerých liturgických predmetov pre kostol v Suchej i vo filiálkach.

Zomrel vyčerpaný 16. septembra 1907 a pochovaný bol v Suchej nad Parnou.

Nezabúdajme na našich kňazov v modlitbách. veď oni viedli ľud a usilovali o šírenie sv. Evanjelia - pre spásu zverený boží ľud.

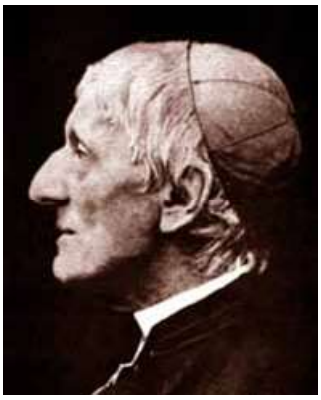
H. Radváni

Kto je kto

Osobnosti súčasnej cirkvi

kardinál John Henry Newman

(21.2.1801 – 11.8.1890) – priateľ pravdy

Aj keď táto osobnosť nepatrí priamo k súčasnej cirkvi, zaraďujeme ju do tohto čísla, pretože je to človek často spomínaný a vo februári uplynulo 205 rokov od jeho narodenia.

John Henry Newman sa narodil v zámožnej rodine londýnskeho bankára. Matka mu od malička vštepovala lásku k Svätému Písmu. John neskôr s dojatím spomínal na domáce „biblické náboženstvo“, ktorého základy dostal práve od svojej matky. Svoje prvé obrátenie – na kalvinizmus – prežil Newman v roku 1816, po dvoch bolestných udalostiach: po bankrote otca a vo svojej ťažkej chorobe. *„To vlastne ona urobilo zo mňa kresťana“*, napísal o mnoho rokov neskôr o svojej chorobe. A naozaj, počas zotavovania sa mal mnoho voľného času na rozjímanie a čítanie, cez ktoré sa zblížil s kalvínskym protestantizmom. Zo všetkého, čo prežil, začal usudzovať, že skutočné je len to náboženstvo, ktoré má určité dogmy. Niektoré z nich - ako dogma o Vtelení či o Najsvätejšej Trojici – sa stali základom jeho ďalšieho života. Dopracoval sa ku svojej druhej životnej konverzii: v roku 1824 Newman prijal anglikánsky diakonát. Vtedy si napísal do svojho denníka: *„Stalo sa. Som Tvojím, Pane... Najprv, po vkladaní rúk, sa moje srdce zachvelo; slovo „navždy“ je strašné. Ale neporosím, Pane, o potechu, ale o posvätenie.“*

Nebolo ťažké si všimnúť, že pre mladého Newmana bola vtedy veľmi dôležitá otázka večnej spásy. Nasledujúce roky boli obdobím jeho horúčkovitého hľadania a túžby po pravej viere a pravom náboženstve.

V januári 1828 dostal Newman miesto farára univerzitného kostola St. Mary v Oxforde. Vo svojej malej, prevažne študentskej farnosti začal sériu slávnych kázní, ktoré pohli srdciami mnohých študentov. „Vyvíjal aktivity – a nie vždy na radosť svojich predstavených – ktorých cieľom bolo zvýšiť úroveň správania a vnútorných postojov svojich žiakov. Odkedy sa stal farárom, jeho kázne boli veľmi praktické a mali jednoduchý jazyk,“ napísal neskôr jeden z jeho priateľov. Okrem kázania sa Newman venoval intenzívnemu štúdiu diel otcov Cirkvi prvých storočí, najmä sv. Ireneja a sv. Justína. Postupne sa mu otvárali oči voči mnohým náboženským problémom, ktoré dovtedy nechápal, alebo – veď bol vychovávaný v kalvínskom duchu – ich zle interpretoval. Na katolicizmus už nehľadel s takým odporom ako pred niekoľkými rokmi. V roku 1833 spolu s viacerými intelektuálmi stál na čele tzv. oxfordského hnutia (Oxford movement). Spoločnou túžbou členov hnutia bolo priviesť anglikanizmus k obnove, pomocou silnejšieho pripútania sa ku kresťanskej tradícii prvých storočí. Po mnohých rokoch úvah a modlitieb nadobudol presvedčenie, že nie katolícka cirkev zblúdila, ale naopak – anglická Národná cirkev odišla od prvotného pokladu viery. Ešte dva roky sa venoval rozjímaniam vo svojej „pustovni“ v Littlemore. Na jeseň 1845 sa rozhodol prijať katolícku vieru.

Newman bol prijatý do katolíckej cirkvi talianskym pasionistom otcom Dominikom Barbierim 9.10.1845. Pre samotného Newmana to bolo do určitej miery bolestné rozhodnutie, lebo tým, že opustil anglikánsku cirkev, zriekol sa vysokej funkcie, ktorú v nej zastával, a stratil mnoho priateľov. Bol však človekom, ktorý stál pevne za svojimi rozhodnutiami. O mnoho rokov neskôr napísal, že jeho obrátenie *“bolo ako vplávanie do prístavu po plavbe na rozbúrenom mori, z ktorého radosť trvá ničím nenarušená až dodnes“.*

Po prijatí katolíckej viery sa pre Newmana začal nový život v úplne inom svete. Dovtedy požíval slávu, mal vysoký post a úspechy, teraz sa stal členom menšinovej skupiny, ktorá sa iba zviechala po dovtedajších obmedzeniach. No Newman sa veľmi nezmenil. Naďalej často vyhľadával samotu v Littlemore, písal ďalšie štúdie, sedem rokov zastával úrad rektora novovzniknutej Írskej univerzity v Dubline a neskôr bol krátky čas šéfredaktorom časopisu Rambler, mesačníka pre anglických katolíkov. V roku 1848 založil v Birminghame oratórium pre kňazov podľa vzoru oratória založeného v 16. storočí sv. Filipom Nerim v Ríme. *„Keď som bol anglikánom, smutné bolo moje náboženstvo, ale nie život. Keď som sa stal katolíkom, smutný je môj život, ale nie náboženstvo,“* napísal niekoľko rokov po svojom obrátení. Uvedomoval si, že anglikáni sa cítia byť sklamaní jeho „zradou“ a katolíci k nemu nemajú dostatočnú dôveru. Našťastie to, čo našiel v katolíckej cirkvi, mu pomohlo vyjsť z najväčších životných skúšok víťazne. V roku 1879 získal titul, ktorý si nesmierne vážil – pápež Lev XIII. ho vymenoval za kardinála. Toto menovanie dalo Newmanovi istú satisfakciu a očistenie od výčitiek a pochybností o úprimnosti jeho katolicizmu.

Posledné roky života až do smrti strávil Newman vo svojom oratóriu v Birminghame, v škole, ktorú založil, obklopený rozrastajúcim sa spoločenstvom, priateľmi a mnohými návštevníkmi.

Život kardinála Newmana môže byť pre nás, ľudí žijúcich na prelome storočí, krásnym svedectvom hľadania vo viere. Pavol VI. o ňom v roku 1975 povedal, že tento človek „celý život s vierou a plným oddaním kráčal za svetlom pravdy a stával sa čoraz jasnejšie svietiacim majákom pre všetkých, ktorí dnes v neistom svete túžia po neklamnej orientácii“.

V roku 1991 ho Rím po vykonaní kanonického procesu vyhlásil za ctihodného, čím uznal hrdinskosť jeho čností.

Modlitba kardinála Newmana:

Pane Ježišu, naplň ma svojim Duchom Svätým.
Prenikni a ovládni ma tak úplne,
aby môj život bol odrazom tvojho života.
Zažiar vo mne svojím svetlom,
nech každý človek s ktorým sa stretnem, pocíti tvoju prítomnosť vo mne.
Osvecuj iných cezomňa, cezomňa šír svoje svetlo na tých, ktorí sú mi zverení.
Nech kážňou o tebe je sila môjho príkladu,
ktorá pramení v láske, ktorou moje srdce žije pre teba. Amen.

(podľa zdrojov z internetu spracovala A.H.)

Z listov čitateľov

uverejnené názory sa nemusia zhodovať s názormi redakcie

Milý náš priateľ, pán učiteľ!

Dovolíme si takéto dôverné oslovenie, keďže aj Ty nás pri každej bohoslužbe takto oslovuješ. Navyše Ty si priateľ nášho Pána a tým cez Teba aj on je našim priateľom.

Myslíme si, že si stále dostatočne neuvedomujeme, že aká trblietajúca Hviezda priletela pred takmer 6 rokmi do našej farnosti. Lenže *„Hviezda sa líši od hviezdy“ 1.Kor.15,41.* Táto naša hviezda nielenže nezhasína, ale osvetľuje čoraz väčšie okolie svojim pokojným úsmevom, ochotou vypočuť si mladú kométu, či rozpadnutý bezvýznamný hviezdny prach. Táto hviezda žiari medzi nami a my vidíme jej dobré skutky, ktorými ona oslavuje hviezdu hviezd, ktorá je na nebesiach.

Chceme týmto listom vyjadriť úctu a poklonu kňazovi, človekovi, priateľovi, nášmu učiteľovi, ktorého sme mali šťastie spoznať. Ťažko povedať, čím si nás získal… Jeho doménou môže byť svetlo, ktoré vyžaruje aj mimo svojej farnosti, či slovo ktoré šíri vo svojom okolí, či skutky pre ktoré zasvätil svoj život, alebo je to nádej, ktorú dokáže majstrovsky tlmočiť často až takmer v beznádejnej situácii. Je to kňaz, ktorý je naplnený všetkými darmi Ducha svätého, má však aj ďalší dar - počúvať svojho blížneho.

Týmto už presahuje rámec bežného kňaza a je a zostal stále Človekom. Plne pre neho platia slová: *„Medzi nimi budem prebývať a pohybovať sa, budem im Bohom a oni budú mojím ľudom“ 2.Kor. 6,16.* Tento človek stále buduje niečo nové, opravuje, maľuje, stavia chrámy a to nielen vonkajšie stavby, ale i vnútri každého človeka dobrej vôle. Tento človek svoj mozgový potenciál využíva na publikačnú činnosť… Tento človek je učiteľom a vychovávateľom, nielen prvoprijímajúcich, či dôchodcov v Katolíckej jednote, ale aj učiteľom učiteľov na škole, skrátka učiteľom každého nás. Je lekárom duše, rozvrátených rodinných vzťahov a lekárom nádeje v duchu slov: „*Nie zdraví potrebujú lekára, ale chorí“ Mt.9,12.*

Je našim Priateľom. Priateľom, ktorý neudáva podmienky priateľstva. Priateľ, ktorý nehľadí na možné výhody z takéhoto priateľstva. Naopak priateľ, ktorý rozdáva srdce i dušu a nájde vždy pochopenie pre nás. Je priateľom však aj všetkých ľudí dobrej vôle… Raduje sa s radujúcimi a plače s plačúcimi. Nezmýšľa vysoko, ale prispôsobuje sa nízkemu. (voľný výklad Rim.12,15-16.)

Máme obrovské šťastie, že máme takéhoto kňaza, človeka a priateľa medzi nami. Je soľou našej farnosti a zostáva nám veriť, že nestratí svoju chuť. Je kvasom radosti, hľadania pravdy a novej cesty pre celú našu Cirkev. „*Neviete, že trocha kvasu nakvasí celé cesto?“ 1.Kor.5,6.*

Ďakujeme Pánovi, že sme ratolesťami tohto viniča. Iba vďaka nemu môžeme plnohodnotne sa rozvíjať a možno aj nejakú úrodu priniesť… Sme radi, že mám takéhoto pastiera, ktorý nám každú nedeľu pripraví bohatú a čerstvú pašu, bez toho, aby sme ju museli vyhľadávať.

Myslíme si, že mnohí si uvedomujeme, že máme v našej farnosti jagavú Hviezdu. Hviezdu, ktorá svoje planéty, planétky, mesiace, meteority či kométy zohrieva svojim teplom, dáva im život. Hviezdu, ktorá jasne svieti, je zárukou správnej cesty k večnému životu, hviezdu, ktorá nás privedie k nášmu Pánovi.

Milý náš pán učiteľ! Ďakujeme a nech sa Ti darí napĺňať toto poslanie.

Za farníkov Vojtech B.

Milé deti

Po dlhom čase sa Vám znovu ozýva Mravček Zvedavček.

Začína pôst a s ním možnosť zamyslieť sa nad tým, čo je v nás. Skús si všímať a premyslieť, nie to, čo robia iní zle, ale čo sa nedarí tebe.

Nie preto, aby si bedákal, podceňoval sa, vyplakával nad sebou, ale aby si to skúsil obrátiť na dobré.

Príroda začína naberať silu a i v človeku začína znovu prúdiť. Využi túto silu jari, aby si objavil v sebe krásu človeka, ktorý miluje a teší sa z toho čo dostal z Božích rúk. Keď ťa Boh veľmi ľúbi, prečo by si nemohol byť aj ty plný dobroty a čistej lásky, ako prebúdzajúca sa jar.

Mravček Zvedavček ti bude posielať príbehy o filozofovi, ktoré ti v tom chcú pomôcť.

Ľadová krása

Krajina zamrzla.
Ligotala sa v zimnom slnku, akoby bola plná vzácnych perál a skvostov. I cesta sa zrkadlila a trblietala v slnečných lúčoch.
Hrdila sa studenou a nebezpečnou krásou.
Kto do tej krásy neopatrne vstúpil, spadol a jagavá krása ho zabolela, alebo i zranila. Neváhala raniť deti i starcov.
Studená, necitná, nebezpečná krása.
Ľudia sa jej dotýkali opatrne. Sypali na ňu popol, soľ, kamenie, lebo sa jej báli.
Vzbudzovala v nich úžas i strach. No len čo zasvietilo na ňu slnko hrejivejšie, vrúcnejšie, ľadová krása sa topila a menila sa na vodu.
Voda, teraz už nie krásna, ale špinavá od bahna v ktorom sa brodila, stekala potôčikmi cestou a poľom a snažila sa v dolinách urobiť záplavy.
Vymieľala pôdu a unášala ju ďaleko. Napokon ju vypila smädná, rozmrznutá zem a čoskoro po nej nebolo ani pamiatky. Iba hojace sa zlomeniny a záplavami vytopené domy sa spamätávali ešte dlho z ľadovej krásy.
A filozof videl v tomto obraze ľudí. Ľudí navonok krásnych a mocných, no studených, nebezpečných, ubližujúcich...ktorí sa tiež časom menia na špinavú vodu záplav, s hukotom sa valiac krajinou, aby ich napokon pohltila smädná zem.

Gabriela Spustová

„Čo znamená skrotiť?“
„Je to už takmer zabudnutá vec,“ povedala líška.
„Znamená to vytvoriť putá.“
„Vytvoriť putá?“
„Pravdaže,“ povedala líška. „Ty si pre mňa iba malý chlapec podobný stotisícom malých chlapcov. A nepotrebujem ťa. A ani ty ma nepotrebuješ. Ja som pre teba iba líška podobná stotisícom líšok. No ak si ma skrotíš, budeme jeden druhého potrebovať. Budeš pre mňa jediný na svete. Ja budem pre teba jediná na svete...“

„...Môj život je jednotvárny.
...No ak si ma skrotíš, môj život bude akoby ožiarený slnkom.
Spoznám zvuk krokov, ktorý bude iný ako všetky ostatné.
Tie ostatné ma zaháňajú pod zem.
Tie tvoje ma privolajú z nory ako nejaká hudba.
A potom pozri!
Vidíš tam tie obilné polia?
Ja chlieb nejem.
Obilie je pre mňa zbytočné.
Obilné polia mi nič nepripomínajú.
A to je smutné!
Ale ty máš zlaté vlasy. Bude to teda skvelé, keď si ma skrotíš!
Zlaté obilie mi ťa bude pripomínať.
A ja budem mať rada šumenie vetra v obilí...“

EXUPÉRY (Malý princ)

!!!Súťaž!!!

Ponúkam ti viac ako dvetisíc rokov staré múdre rady z knihy Sirachovcovej vo Svätom písme. Nájdi v ktorej kapitole a v ktorom verši ich nájdeš a možno vyhráš kinderko.

„Dávneho priateľa neopúšťaj, lebo nový nebude mu podobný. Ako nové víno je nový priateľ, až zostarne, budeš ho piť s pôžitkom.“

„Nerob zle a nestihne ťa zlo. Odstúp od neprávosti a minie ťa nešťastie. Synu, nerozsievaj zlo do brázdy neprávosti, aby si ho nežal sedemnásobne.“

„Milé slovo získa mnohých priateľov a krotí nepriateľov, láskavá reč dobrého človeka rozmnožuje dobro.“

„Ak si chceš získať priateľa, získaj si ho pri skúške a nezdôveruj sa mu ľahko!“

„Synu, od svojej mladosti prijímaj poučenie a až do svojich šedín budeš mať múdrosť u seba.“

„Kto sa dotkne smoly, zašpiní sa: kto sa stýka s posmeškárom, aj sám spyšnie.“

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na marec

Sv. omše v týždni
(Rozpis sv.omší je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)
18.00 - Suchá - utorok - piatok;
17.00 - Košolná - streda; 17.00 - Zvončín - štvrtok
Sv. omše v nedeľu a vo sviatok
1. marca – *Popolcová streda*
začiatok Veľkého pôstu, prísny pôst
18.00 - Suchá
3. marca – *1. piatok v mesiaci*
7.30 - Zvončín 18.00 - Suchá
4. marca – *1. sobota v mesiaci*
7.30 - Suchá
5. marca – *1. pôstna nedeľa*
17.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Zvončín
12. marca – *2. pôstna nedeľa*
17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná
19. marca – *3. pôstna nedeľa*
17.00 - Košolná, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Zvončín
25. marca – *Zvestovanie Pána*
7.30 - Suchá
26. marca – *4. pôstna nedeľa*
17.00 - Zvončín, v sobotu večer s platnosťou na nedeľu
7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 - Košolná
zmena zimného času na letný čas

február v našej farnosti

Zosnulí:
+ 21. 1., Jozef Oravec, Suchá, 57.r.
+ 15. 2., Cecília Šajdová, Suchá, 104.r.
+ 18. 2., Ignác Štrbík, Suchá, 74.r.
Pokrstení:
* 18. 9. 1979, Martina Tanistráková, Suchá
Sviatosť manželstva uzavreli:
17. 2. Vladimír Zimmermann a Zuzana Dobšovičová

Farský mesačník DUCHOVNÉ OZVENY
Vychádza poslednú nedeľu, s dátumom nasl. mesiaca. Vydáva Rímskokatolícka cirkev, farnosť Suchá nad Parnou č. 431, PSČ 919 01, tel: 033 / 558 01 44. Zodpovedný redaktor: Mgr. Peter Cibira, administrátor
S povolením Arcibiskupského úradu v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98.
Cena: dobrovoľný príspevok

Marec 2006
Pôstne obdobie

St	**1**	**Popolcová streda**
Št	**2**	Simplícius, pápež
Pi	**3**	Kunigunda
So	**4**	Kazimír
Ne	**5**	**1. pôstna nedeľa**
Po	**6**	Fridolín, opát
Ut	**7**	Perpetua a Felicita, mučenice
St	**8**	Ján z Boha, rehoľník (Kántry)
Št	**9**	Františka Rímska, rehoľníčka
Pi	**10**	Makarius, biskup (Kántry)
So	**11**	Konštantín, kráľ (Kántry)
Ne	**12**	**2. pôstna nedeľa**
Po	**13**	Patrícia a Modesta, mučenice
Ut	**14**	Matilda
St	**15**	Klement Ján Mária Hofbauer, kňaz
Št	**16**	Heribert, biskup
Pi	**17**	Patrik, biskup
So	**18**	Cyril Jeruzalemský, biskup, uč. Cirkvi
Ne	**19**	**3. pôstna nedeľa**
Po	**20**	**Jozef, ženích Panny Márie**
Ut	**21**	Serapion, pustovník
St	**22**	Lea Rímska, vdova
Št	**23**	Turíbius de Mongrovejo, biskup
Pi	**24**	Gabriel, archanjel
So	**25**	**Zvestovanie Pána**
Ne	**26**	**4. pôstna nedeľa**
Po	**27**	Nikodém
Ut	**28**	Renáta, mučenica
St	**29**	Ludolf, biskup, mučeník
Št	**30**	Ján Klimak, opát
Pi	**31**	Benjamín, diakon a mučeník

Výročia, významné cirkevné akcie

3.3. biskupská vysviacka Mons. Jozef Feranec, emeritný diecézny biskup (1973, †2003), Banská Bystrica
5.3. zbierka na charitu
17.3. biskupská vysviacka Mons. Alojz Tkáč, arcibiskup, metropolita, diecézny biskup (1990), Košice
18.3. biskupská vysviacka Mons. Eduard Kojnok, diecézny biskup (1990), Rožňava
19.3. biskupská vysviacka Mons. Rudolf Baláž, diecézny biskup (1990), Banská Bystrica
20.3. biskupská vysviacka Mons. Stanislav Stolárik, pomocný biskup (2004), Košice